

ještě uvážiti i to, zdali přemrštěnost ta byla zřejmá a zdali obžalovaný při tom skutečně využil mimořádných poměrů. Také § 18 zák. ze dne 17. října 1919 čís. 567 sb. z. a n. nařizuje, by soud o tom, byla-li cena zřejmě přemrštěna, rozhodl podle volného uvážení v š e c h okolnostech.

Čís. 227.

Předražování. Pro otázku, byla-li cena požadována čili nic, jest lhostejno, měl-li nabízející zboží pohotově v době nabídky.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr I 208/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného Josefa T. do rozsudku krajského jako lichvevního soudu v Liberci ze dne 15. března 1920, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinem řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. z. a n. a přestupkem předražování dle § 7 č. 1 téhož zákona, mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc materielně právní důvody zmatečnosti rozsudku dle čís. 9 lit. a) a 10 § 281 tr. ř., tvrdí stížnost především, že nelze vůbec spatřovati trestního jednání v tom, že obžalovaný dne 17. února 1920 nabízel cukráři P-ovi mouku po 11 K za 1 kg, poněvadž obžalovaný tehda mouky neměl a nebyl by ji tedy mohl dodat, kdyby byl P. býval s kupní cenou srozuměn. Stížnost je na omylu. Skutková podstata přestupku dle § 7 (1) zák. ze dne 17. října 1919 čís. 569 sb. z. a n. zakládá se za ostatních podmínek tohoto zákonného ustanovení žádáním ceny zřejmě přemrštěné. Žádání cenu znamená dáti jakkoli na jevo, že žádající je ochoten zboží kupujícímu přenechat za dotyčnou cenu. Žádáním ceny klade se základ k dohodě o ní jakožto součásti smlouvy kupní, jež dojednána je usjednocením se o předmětu koupě a jeho ceně. Dodání zboží není náležitostí smlouvy kupní, nýbrž jejím splněním. Proto je i pro otázku, byla-li cena požadována čili nic, lhostejno, měl-li nabízející zboží pohotově či byl-li by je teprve ke splnění smlouvy musil sobě opatřiti a kupujícímu dodat. Poněvadž pak obžalovaný nabízel dne 17. února 1920 cukráři P-ovi zboží určitého druhu ke koupi za určitou jednotkovou cenu, správně soud nalézací v tomto jeho jednání spatřoval požadování ve smyslu cit. místa v zákoně.

Čís. 228.

Předražování. Broky jsou předmětem potřeby ve smyslu § 1 čís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr I 230/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného a Oskara S. do rozsudku zemského trest-

ního soudu v Praze ze dne 31. prosince 1919, jímž byl uznán vinným přečinem podle § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stěžovatel namítá též, že broky nejsou nezbytnou životní potřebou, nýbrž spíše věcí přepychovou, sloužící rozmaru a kratochvíli bohatých vrstev — ale neprávem. Dle § 1 cís. nař. rozumějí se předměty potřeby movité věci, sloužící přímo neb nepřímo uspokojení životních potřeb lidí a domácích zvířat. Že broky jsou takovou věcí movitou, sloužící nepřímo, t. j. prostřednictvím honby, jež se nemůže bez nich obejít, ukojení potřeb lidských, netřeba ani ze široka vykládati. I kdyby honba byla skutečně jen kratochvíli bohatých vrstev a kdyby tyto vrstvy ulovenou zvěř ponechávaly jen pro svou potřebu — ač tomu tak není, poněvadž i taková zvěř (maso, kožešiny atd.) přichází do obchodu — přece nebylo by možno brokům upříti naznačené vlastnosti předmětu potřeby, poněvadž takto uvolnilo by se pro obyvatelstvo ostatní zejména to množství masa, a tedy předmětu lidové potřeby, na něž by jinak musily sáhnouti i takové kruhy zámožnější. Na rozdíl od dřívějšího stavu právního se pak neřádá, by šlo o předmět potřeby n e z b y t n é.

Čís. 229.

Předražování. Přečin dle § 13 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. nestane se beztrestným tím, že pachatel projevil proti kupujícímu později ochotu, prodati mu předměty potřeby bez podmínky současné koupě jiného zboží. Lhostejno, zda pachatel sám, by mohl si opatřit požadované předměty potřeby, musel koupiti též zboží jiné.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr I 293 20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství v Praze do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 23. února 1920, jímž obžalovaná Anna V. sprostěna byla dle § 259 č. 3 tr. ř. obžaloby pro přečin předražování podle § 13 zák. ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. z. a n., rozsudek v odpor vzatý zrušil a uznal obžalovanou vinnou dle obžaloby.

D ů v o d y:

Nalézací soud zjistil o obžalované Anně V-ové, že dne 18. listopadu 1919 v obchodě potravinami své dcery Anny S-ové, který vede, obstarávajíc sama nákupy i prodej, odpověděla Josefu J-ovi na jeho žádost, by mu prodala pět vajíček, jež viděl ležet v krámě na košatince a jichž měla ještě více v krámě, slovy: »Chcete-li těch pět vajíček, musíte vzít jednu čtvrtku másla, já je také jinak nekupuji, jinak vám vejce nemohu prodat.« a že teprve, když jí J. oznámil, že to udá, prohlásila, že by mu prodala bez másla jedno nebo dvě vajíčka. že však J., poněvadž másla